

365,000 Kr. Og gik man videre og regulerede ogsaa Prisen paa Kartofler, saa at den blev sat ned med 1 Kr. pr. Tønde, vilde dette andrage ca. 100,000 Kr. Det vil altsaa ses, at man alene for de 3 Varers Vedkommende: Rugbrød, Margarine og Kartofler, vilde komme tæt op mod 1 Mill. Kr., hvis man regulerede Prisen ned til et Standpunkt, der nogenlunde svarer til Prisniveauet paa disse Varer før Krigens.

Af denne Udgift skulde Staten altsaa tage indtil Halvdelen. Jeg har ikke overset, at der er trukket en Grænse derved, at Statens Tilskud ikke maa andrage mere end højest 4 Kr. pr. Indbygger, hvilket ved et Ændringsforslag er foreslaaet sat til 3 Kr. pr. Indbygger; men selve Princippet har vi ikke kunnet være med til. Vi har ment, at det, Staten burde bidrage til, er Udgifterne ved de Foranstaltninger, hvorved den mindre bemidlede Del af Befolkningen hjælpes til at faa for en rimelig Pris de Varer, som vi godt kan være enige om at kalde de første Livsfornødenheder, og vi kan ikke erkende, at dette, saaledes som den ærede Ordfører nu sagde, skulde være at sætte et Fattigmandspræg paa en stor Del af Befolkningen. Flertallet og specielt den ærede Ordfører vil jo dog ikke hævde, at de Foranstaltninger, der er Tale om at træffe ifølge Lovforslaget — altsaa saadanne, som maa siges at være paakrævede, for at den fattigste Del af Befolkningen og de med de smaa Indtægter kan hjælpes —, skulde indskrænkes til saadanne Foranstaltninger som dem, jeg nys har brugt som Eksempler, altsaa Prisregulering paa Brød, Margarine og Kartofler. Flertallet og den ærede Ordfører maa fornuftigvis være gaaet ud fra, at selv om man træffer saadanne Prisreguleringsforanstaltninger, vil der dog desuden være en Mængde Omraader, hvor det er nødvendigt at komme de fattigste og dem med de smaa Indtægter til Hjælp enten ved direkte Pengehjælp eller ved Naturaliehjælp. Selv om man træffer Foranstaltninger som dem, jeg har nævnt, man er i Færd med at foretage for Brødets Vedkommende, og tager Prisregulering af enkelte andre Varegrupper med, vil man derfor — hvis det at yde saadan Hjælp virkelig skal kunne kaldes at sætte Fattigmandspræg paa vedkommende — heller ikke efter Flertallets og Ministerens Forslag kunne undgaa at sætte dette Præg paa de paagældende. At regulere Prisen over det hele Land blot paa de 3 Varer, jeg har nævnt, vilde nemlig betyde en Ud-

gift af saa mange Millioner, at man vist nok ikke kunde tænke sig Muligheden deraf. Jeg hævder altsaa, at Flertallet og Mindretallets Forslag stiller Befolkningen nøjagtig ens i denne Henseende. Hvis det med nogen som helst Ret kan siges at vort Forslag deler Befolkningen i en Fattigmandsklasse og „de andre“, vil Flertallets Forslag i Virkeligheden gøre dem samme.

Den ærede Ordfører for Flertallet talte ogsaa om Flertallets Stilling til den i § 2 omhandlede obligatoriske Bespising af Børn. Jeg behøver ikke at bruge mange Ord herom, men kan henvise til hvad der i saa Henseende staar i Mindretallets Betænkning. Mindretallet skagene erkende, at de tre Ændringsforslag der er stillede af Ministeren og tiltraadte af Flertallet, søger at mildne det strenge Paabud i Lovforslaget om Pligt for Kommunalbestyrelserne til at sørge for, at de uformuende Forældres og Forsørgeres Børn kan faa et Maaltid nærende Mad, hvilket er bibeholdt, hvad den ærede Ordfører da ogsaa erkendte i sine Bemærkninger, idet han udtrykkelig brugte den Vending: „de redaktionelle Ændringer, Ministeren har foreslaaet“. Jeg takker ham for, at han har erkendt, at Ministerens Ændringsforslag er redaktionelle og ikke ændrer selve Princippet i § 2. Vi har indenfor Venstredens Opfattelse, at man først og fremmest skal have sin Opmærksomhed henvendt paa Forældrene, og vi hævder, som det er udtrykt i Betænkningen, at man ikke har Lov til at gaa ud fra som det almindelige at Forældrene, hvis man giver dem den fornødne Hjælp, ikke vil sørge for, at deres Børn faar Mad. Vi gaar ud fra — det vil jeg gerne slaa fast her —, at Forældre, som sættes i Stand til at give deres Børn nærende og god Mad, ogsaa vil gøre det; derfor vil vi ikke være med til at forme vor Lovgivning saaledes, at der kunde ligge en Forudsætning om, at Forældre ikke vil give deres Børn god Mad, naar de kan. Jeg ved godt, at der findes Undtagelser; saa meget kender jeg til Forholdene, at jeg ved, der findes Forældre, som ikke har saa megen Ansvarfølelse overfor deres Børn, at de giver dem nærende Mad, selv om de sættes i Stand dertil; efter vore Ændringsforslag vil der ogsaa være Adgang til at træffe de nødvendige Foranstaltninger overfor saadanne Forældre; men det skal ikke være Udgangspunktet, at man tiltror Forældre noget saadant, og derfor har vi ikke kunnet gaa med til § 2 i Lovforslaget.